

[Forsvarsministeren]

Dertil skal man så lægge, at Warszawa-pagten på de konventionelle våbens område i de fleste henseender er os talmæssigt overlegen. På nuværende tidspunkt er det imidlertid ikke klart, hvordan vi rent faktisk skal søge at imødegå denne urovækkende forskydning i den militære balance mellem Øst og Vest.

Når det er sagt, vil jeg dog gerne føje til, at jeg ikke tror, at Sovjetunionen, som forholdet er i dag, har aggressive hensigter, men midlerne er altså til stede i overvældende grad. Man er derfor i NATO opmærksom på, at der parallelt med moderniseringsovervejelserne er behov for at vurdere, om nedrustningsinitiativer er en farbar vej til styrkelse af vor sikkerhed. Det er jo således, at taktiske atomvåben som helhed ikke indgår i de løbende våbenkontrollforanstaltninger eller -forhandlinger som SALT II og MBFR.

Det er derfor en helt naturlig ting, at der er blevet nedsat en særlig gruppe, special group, til at analysere og overveje, hvorledes det måtte være muligt gennem en våbenkontrollaftale med Sovjetunionen at få tilvejebragt en begrænsning af dem af Warszawa-pagten taktiske atomstyrker, som frembyder en direkte trussel imod Vesteuropa. Det er derfor kun ønskeligt at se spørgsmålet i en bredere sammenhæng bl. a. i relation til kommende SALT III-forhandlinger.

Jeg må dog i den forbindelse erindre om, at stats- og regeringscheferne på topmødet i Washington i maj 1978 udtalte, at indtil det viser sig muligt at opnå en stabil militær balance på et lavere niveau gennem realistiske våbenbegrænsningsaftaler, må alliancen modernisere sit forsvar i det omfang, det er nødvendigt for at opretholde en troværdig afskrækkelse.

Man vil se, at det overordnede mål i Vesten altså er at fremme afspændingen, men under opretholdelse af den nødvendige sikkerhed.

Først til efteråret vil der foreligge endelige resultater fra de nævnte to arbejdsgrupper. Herefter vil de forsvarspolitiske og de våbenkontrollpolitiske betragtninger blive koordineret med sigte på en forelæggelse på forsvars- og udenrigsministermøderne i december måned.

Jeg vil gerne understrege, at der altså endnu ikke er truffet nogen form for beslutninger vedrørende modernisering af NATOs

længererækkende taktiske atomstyrker. Det står allerede nu klart, at alle medlemslandene er interesseret i en løsning, som tjener sikkerheden og stabiliteten i Europa. Dette sker ikke mindst gennem en fortsat troværdighed af NATOs forsvarsevne og strategi.

Det er givet, at der ikke vil blive tale om noget forsøg på inden for NATOs atomstyrker at skabe et spejlbillede af den sovjetiske styrkeopbygning. Det er derfor heller ikke tanken, at alliancen skal udvide sit antal af sprænghoveder eller i højere grad end nu basere sit forsvar på atomvåben, således som hr. Gert Petersen i sin begrundelse for forespørgslen antydede.

Opretholdelsen af den højest mulige atomtærskel vil nu som før være NATO-landenes målsætning. Man vil forstå af, hvad jeg har sagt, at tiden endnu ikke er inde for den danske regering til at formulere en stillingtagen til disse problemer. Arbejdet er som nævnt ikke afsluttet. Som følge deraf er vi heller ikke endnu blevet bedt om en dansk politisk tilkendegivelse, og jeg vil her understrege, at den danske atomvåbenpolitik ligger fast. Der vil således ikke under de nuværende omstændigheder kunne stationeres atomvåben på dansk område.

Regeringen vil meget nøje følge udviklingen og lægge stor vægt på, at den ønskede sikkerhed og stabilitet for vore lande i videst muligt omfang søges tilvejebragt gennem våbenkontrollaftaler.

Men det er lige så klart, at regeringen ikke i dag vil afskære sig fra muligheden af at deltage i beslutninger om alliancens forsvar. Det drejer sig jo dog om vor og vore allieredes fælles sikkerhed.

Hvad indholdet af disse beslutninger end måtte blive, må de ses som en følge af den militære udvikling i Warszawapagtlandene, som ingen i Vesten realistisk kan lukke øjnene for. Vi ønsker ingen oprustning, men vor sikkerhed bør ikke sættes på spil. NATO har nu i 30 år været medvirkende til at opretholde denne sikkerhed, og derfor vil regeringen som regeringerne i de andre medlemslande gøre alt, hvad der er muligt, for at befordre en positiv udvikling gennem våbenkontrollaftaler. SALT-forhandlingerne er et godt eksempel på, at dette med tålmodighed kan lykkes.

Lad mig til sidst tilføje, at spørgsmålet også blev drøftet på mødet i NATOs for-